הגוול שעצים ועשאן כלים צמר ועשאן

פרה מעוברת וילדה רחל מעונה וגוזה משלם

דמי פרה העומדת לילד ודמי רחל העומדת

ליגזז סיגזל פרה ונתעברה אצלו וילדה

רחל ונטענה אצלו וגווה משלם כשעת

הגזלה יזה הכלל יכל הגזלנים משלמיו

כשעת הגזלה: גמ' אמרי עצים ועשאז

כלים אין שיפן לא צמר ועשאן בגדים אין

ליבנן לא ורמינהי הגזל עצים ושיפן אבנים

וסיתתן צמר וליבנן פשתן ונקהו משלם

כשעת הגזלה אמר אביי תנא דידן קתני

בגדים "משלם כשעת הגולה יגול

א) לעיל סו. [תמורה ו.],

ב) [לקמן לה:], ג) [פסחים

א א מיי׳ פ״ב מהלכות לאוין סי קנו קנו טור ש"ע ח"מ סי שם סעיף ה: ב ב מיי שם הלי ז ועי בהשגות ובמ"מ סמג

סעיף ח: ג מיי' שם טוש"ע שם

ב ג תחי שם פוח ע שם ד ד מיי שם הלכה א טוש"ע שם סעיף א וסי שם סעיף ה וסי שנג :סעיף א טפיף ט. ההומיי שם הלינב

סמג שם טוש"ע ח"מ סיי שם סעיף ו: ז מיי פ"י מהלכות פ"י מהלכות בכורים הלכה ו סמג עשין קמג טוש"ע י"ד סי

בלג סעיף ג: ל ח מיי׳ פ"ב מהלכות גזילה ואבידה הלי יב סמג עשיו הנו טוש"ע ח"מ מי שם סעיף ו וע"ש:

רבינו חננאל פרה חשיעי: הגוזל עצים צמר ועשאו בגדים משלמין כשעת הגזילה. דיקינן מינה מדקתני ועשאן כלים דוקא כלים, כיים דוקא כלים, אבל עצים ושיפן לא וכול'. ורמינן עלה גזל עצים ושיפו עצים ושיפן, אבנים וסיתתן, צמר וליבנו, פשתן וניקהו משלמין כשעת הגזילה. ופירק אביי, תנא דידן תני עצים ועשאן כלים בעצים משופין בשינוי דהדר, וכן צמר טווי נמי וכל שכז ראורית׳ דלא הדר כגון עצים ושיפן אבנים וסיתתן . כול׳. תנא ברא שינוי שינוי דהדר דהוא מדרבנן . לא קתאני. רב אשי אמ׳ קתאני עצים ועשאן כלים בבוכאני דהינו שיפו. צמר ועשאו בגדים דשינויי דלא הדרי. ואקשינן ליבון של צמר מיהוי שינוי, והתנן בפרק ראשית הגז לא הספיק . ליתנו לו לכהן עד שצבעו פטור, ליבנו ולא צבעו חייב מכלל דליבון לא הוי שינוי. ופריק אביי, משנתינו חכמ׳ בריתא ר׳ שמע׳, דתניא גזזו טואו אביי. כול׳. רבא אמ׳ הא והא ר׳ נפוצי, [ובריתא] דסרקיה במסרק דלא הדרי. ואקשינן, צבע לר' שמע' לא הוי שינוי, ליבון הוי שינוי דתניא ר' שמע' בן שמע׳ צבע מצטרף. פיר׳ אף על פי שצבעו מצטרף יות לבנות לחמש גיזות לבנות להוציא מהן ראשית הגז, . לבנוח והדבר פשוט בפרק ראשית הגז. ופירק אביי, מתניתין ובריתא ר' אומ' כך אמר ר' שמע', והא

בריתא דצבע ר' שמע' בן

יהודה שונה אותה הכי

בשם ר' שמע' (ודבר')

[ורבני] חולקין עליו. רבא

אמ׳ אין חולקין עליו, ושאני צבע הואיל ויכול

ליה אפילו שינוי החוזר לברייתו הוי דאורייתא כדפי׳ במרובה (לעיל דף סה: ושס) היכי משני מתניתין כדאביי לא מלי

> ויש לומר דהוה משני דמתני׳ לרבותא נהט עלים משופים ועשאו כלים לאשמועינן דאפי׳ שינוי החוזר לברייתו קני וברייתה קמשמע לן דשינוי בעלמה הוי שינוי הף על פי שחין שם כלי עליהן:

> עצים ועשאן כלים בוכני. דוקה שיפוי כי האי שנעשה בכך בוכני מועיל דחשיב שינוי מעשה וכן (כ) עבדיה נסרים נמי מהני אבל שיפוי שחין משתנה שמו בכך לח מהני וכן אמרינן לקמן (דף זו.) גזל דיקלא וקטליה לא קני דיקלא ועבדיה גובי לא קני דגובי דדיקלא מקרי אבל גובי ועבדינהו כשורי קני מעיקרא גובי והשתח כשורי:

> השתא צבעו לר"ש לא הוי שינוי. לרבא דשני הא והא כר"ש הוי מלי למיפרך מלבע אלבע: בקלא אילן דלא עבר. והל דמפליג בין ליבון ללביעה בלביעה גופא הו"מ לפלוגי בין עוברת לשאין עוברת אלא דעדיפא ליה לאיפלוגי בין קלא אילן לליבון דתרוייהו לא הדרי לברייתן ולרבא לרבי שמעון עדיף ליבון דלא הדר מלבע דהדר ורבנן עדיף להו לבע אע"ג דהדרא לפי שהוא שינוי מרובה מליבון שהוא שינוי מועט אע"ג דלא הדר:

> רבי שמעון כן יהודה הא דאמרן. תימה הא בטוואו וארגו מודה ולא פליג אלא בלבעו משום דלא

הגוול עצים. תנא דידן תנא שינוי דרבנן. וא"ת ולרכה דאית הגוול עלים. משלם כשעם הגוילה. דמי עלים ולמר ואין חייב להחזיר לו כלים דקני בשינוי: ודמי רחל הטעונה ליגוז. והעודף ששוה עכשיו הולד והגיזה יותר שלו הוא דקננהו בשינוי: לשנויי וכרב אשי נמי לא דרב אשי מוקי לה דוקא בשינוי שאין חוזר גבו' שפוי שייך בעלים וסתיתה באבנים ושניהן לשון חיקון שמתקנן

ומחליקן: ונקהו. מן הנעורת: ומחליקן: הנקהו. מן הנעורת: השוא הגולה. ומתניתין אמאי נקט כלים ובגדים הא אינו חוקקם עד שישפם תחלה וכן למר מלבנו תחילה ואחרי כן טווהו ומשעת שפוי וליבון קנה מיד ולמה לי כולי האי: ה"ג אמר אביי פנא דידן פני שינוי דרבנן. עלים ועשחן כלים בעלים משופים ומאי נינהו כו': וכ"ש שינוי דחורייתה. כלומר להכי נקט כלים לאשמועינן דהני עלים דקתני בנסרים משופים עסקינן ועשאן תיבות וקתדראות דהוי שינוי קל שחוזר לברייתו דאי בעי משליף ומנתה הנסרים זו מזו והרי הז נסרים כבתחילה ואפי׳ הכי קני וכ״ש עלים ושיפן דהוי שינוי גמור ומדאורייתא קני כדאמר במרובה (לעיל דף סו.) שינוי קונה כתיבא ותנינא והשיב את הגולהי מה תלמוד לומר אשר גול אם כעין שגזל יחזיר ואם לאו דמי בעלמא בעי לשלומי: למר ועשחן בגדים. להכי לא נקט ליבנו דלא מבעי׳ למר וליבנו דשינוים שאין חוזר הוא אלא אפילו גזל למר טווי וארגו דהדר לברייתו דאי בעי סתר לה והוי חוטין כמעיקרא אפי׳ הכי קני: נמי שינוי דחורייםת. דלח הדר קתני דקני אבל שינוי דרבנן לא קני. ודקשיא לך משיפוי וליבון הוא דקנה וכלים ובגדים למה לי הכי נמי קאמר: כלים בוכאני. לכתוש דהיינו שיפן וליכא חקיקה: **בגדים נמטי**. פלטי״ר בלע"ז דחין מלבנים חותו הצמר חבל היכא דלבנן קנייה: נמטי. אין הלמר חוזר עוד לברייתו להיות כל נימא ונימא בפני עלמה: לא הספיק ליתנו. לראשית הגו לכהן עד שלבעו: פטור. דהנייה בשינוי ודמים נמי לא משלם דלאו גזל גמור הוא דלא מטא לידיה: אין מצטרף. דתון בשחיטת חולין ש חמש רחלות גוווות כל חחת מנה ופרס חייבות בראשית הגז וראשית הגו מהו הגוזו רחל לאחר שגווה נותן מן הגיוה לכהן לפי מה שירנה ובלבד שתהא נתינה חשובה וקתני דאם גזו אחת יולבעה וכן שניה וכן שלישית אין מלטרפות למנה ופרס להתחייב דקננהו בשינוי: נפציה. ביד ירפי"ר בלע"ו ולח הוי שינוי כולי החי: סרקיה. במסרק: דכבריה. בגפרית להתלבו

יפה: גוו רחשון רחשון ולבעו.

לבד או שגוו ראשון ראשון וטוואו

וכל שעה כשהוא גחז היה משנהו:

לפון. שיו"ן אבל ליבון לא הדר לברייתו: הלא אילן.

דומה לתכלת: במקומו עומד.

אין זו מרשות בעלים הראשונים

ואפילו נשתנה: אסור. למזבח:

לברייתו:

הדר

קלא

לב. לקמן קג. ב״מ מג.], ד) לעיל סו. [לקמן לד:] חולין קלה., ד) [עי מוספות לעיל סו. ד״ה לא], ו) לעיל סה: תמורה ל:, ז) [ויקרא ה], ה) בס"א נוסף: דאורייתא, ע) [דף קלה.], י) [ל"ל וטוואה

הגהות הב"ח (א) גם' השתא (יש לומר). מא"מ ונ"ב התוס' לא גרסי ליה: (ב) תום' ד"ה עלים וכו׳ וכן כשורא ועבדיה נסרים:

> לעזי רש"י פלטי״ר [פילטרי״ש]. לֶבֶד. ירפי״ר. להתיר. שיו"ן [שבו"ן]. סבון.

מוסף רש"י הגוזל עצים כו׳ משלם הגזלה. כשעת ועלים בעלמא. אבל הכליח והבגדים קנה נשינוי (תמורה ו.). לא הספיק ליתנו לו. לראשית הגו לכהן (לעיל פו.). עד שצבער. ישראל זה (חולין שבבעו. ישמאל זה (ווועדן קלה.). פטור. דקנייה נשינוי, דהוה ליה כמזיק מתנות כהונה או שאכלן (שם) ואפילו דמים לא משלם, דאין כהן יכול להזמינו בדין, דיכול לומר לאחר אתננו, אבל קודם שלבעו מי שחטפו זכה בו (לעיל סו.). תנא חדא אסור. לקרבן (לעיל סה:).

רבינו חננאל (המשך) ,להעבירו על ידי סאפון מיי בורית בלשון ומתניי דקתאני בכ ומתני׳ דקתאני בפרק ראשית הגז לא הספיק . ליתנו עד שצבעו פטור, רמשמע (דמשמע) שהצבע שינוי הוא וקנאו בשינוי, התם בשצבעו בקלא אילן, פיר' בלשון ישמעאל פילג׳ שאין מעבירו הספון. אמר אביי ר׳ שמעון בן יהודה ובית שמאי ור׳ אליעזר בז יעקב ור׳ שמעון בן אלעזר ישמע׳ כולהו סבירא להו שינוי במקומו

שינוי דרבנן דהדרא וכל שכן דאורייתא עצים ועשאן כלים בעצים לא הספיק ליתנו לו עד שצבעו. משופין ומאי נינהו נסרים דשינוי דהדר פירשתי במרובה (לעיל דף סו.): מוראן וארגו. ומ״ת מרגו תיפוק לברייתא הוא דאי בעי משליף להו צמר ליה משום טוויה וי"ל מאי ועשאן בגדים בצמר מווי דשינוי דהדר אריגה תיכי דכה"ג מפרש בסוף לברייתא הוא דאי בעי סתר ליה וכל מכילתין (דף קיט:): הא דחווריה שכן שינוי דאורייתא ותנא ברא שינוי חוורי והא דכווריה כוורויי. ומכוייהו דאורייתא קתני ושינוי דרבנן לא קתני אליבא דכ"ע דחווריה חוורי אפילו רב אשי אמר יתנא דידן נמי שינוי דאורייתא לר"ש לא הוי שינוי וכווריה כווריי אפי׳ קתני עצים ועשאן כלים בוכאני דהיינו שיפן לרבנן הוי שינוי ורבא לא רצה לתרך כן דקסבר כווריה כווריי לא מקרי צמר ועשאן בגדים נמטי דהיינו שינוי דלא ליבון אלא לביעה והא דלא נקט רבי הדר וליבון מי הוי שינוי ורמינהי סילא חייא בר אבין הא דנפניה נפוני הא הספיק ליתנו לו עד שצבעו פמור לבנו דכווריה כווריי דהא בנפיצה אפילו ר"ש ולא צבעו חייב אמר אביי לא קשיא הא רבי מודה דלא הוי שינוי כדמוכח במילתיה שמעון הא רכנן דתניא גזזו מוואו וארגו דרבא יש לומר אורחא דמילתא נהט אין מצמרף לבנו רבי שמעון אומר אין כל חד וחד דקודם סירוק עושין ניפוץ ואין משהין זה אחר זה אלא מיד מצטרף וחכמים אומרים מצטרף רבא אמר הא והא רבי שמעון ולא קשיא הא דנפציה מסרקין וקודם כווריה עושין חיוורי נפוצי הא דסרקיה סרוקי רבי חייא בר אבין והשתא בנפולי וחיוורי לכ"ע לא הוי שינוי ובכוורי לכולי עלמא הוי שינוי אמר הא דחווריה חוורי הא דכבריה כברויי ובסירוק פליגי וי"ס שכתוב בהן השתא 🕫 יש לומר צבע לרבי שמעון לא הוי במילתיה דרבי חייא בר אבין הא והא שינוי ליבוז הוי שינוי דתניא 🤊 גזז ראשוז רבנן ולגיר׳ זו לריך לומר דבחיוורי ראשון וצבעו ראשון ראשון ומוואו ראשון נמי פליגי כמו בסרוקי ותימה למה לא ראשון וארגו אין מצמרף רבי שמעון בן העמיד תרוייהו ככ"ע והא דנפליה יהודה אומר משום ר' שמעון צבעו מצמרף נפולי והא דכווריה כווריי ושמא קסבר רבי חייא בר אבין בדנפולי אמר אביי לא קשיא הא רבנן אליבא דר"ש נמי פליגי: הא ר"ש בן יהודה אליבא דר"ש רבא אמר לעולם לא פליגי רבנן עליה דרבי שמעון

מאספורק חשיב ליה שינוי לפי שלא נשתנה גוף הצמר ו""ל דלאו דוקא אמרו דבר אחד אלא כלומר בשיטה אחת הן וכה"ג איכא בכמה דוכחי:

בן יהודה ושאני צבע הואיל ויכול להעבירו

ע"י צפון וכי קתני התם לא הספיק ליתנו

לו עד שצבעו פטור ואוקימנא כדברי הכל

בקלא אילן דלא עבר אמר אביי ר' שמעון

בן יהודה ובית שמאי ור' אליעזר בן יעקב

ור"ש בן אלעזר ורבי ישמעאל כולהו סבירא

להו שינוי במקומו עומד רבי שמעון בן

יהודה הא דאמרן ב"ש מאי היא דתני' ינתן

לה חטין באתננה ועשאן סולת זיתים ועשאן

שמן ענבים ועשאן יין תני חדא אסור

ותניא אידך מותר ואמר רב יוסף תני גוריון

דמאספורק